

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ:
ΓΝΗΣΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ 2

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΑ ΑΡΘΡΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΣΚΡΙΠ» (1926-1929)**

- ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΥΤΟΥ -

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: <http://krufosxoleio.blogspot.gr/>

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λίγα στοιχεία μας είναι γνωστά για τον Κωνσταντίνο Δ. Αντωνιάδη. Ήταν δικηγόρος και κατοικούσε στο Παλαιό Φάληρο. Χρημάτισε στέλεχος της «Ελληνικής Θρησκευτικής Κοινότητας των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών» κατά τα πρώτα έτη της ιδρύσεώς της.

Υπήρξε τακτικός αρθρογράφος της μεγάλης εφημερίδος της εποχής «Σκρμπ», στην οποία συνέγραψε κυρίως κείμενα εκκλησιαστικής θεματολογίας.

Μερικά από αυτά ανθολογούνται στην παρούσα συλλογή εις μνημόσυνον αυτού. Όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης, ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Αντωνιάδης υπήρξε ικανός συγγραφέας, που υπεράσπισε όχι μόνο με ζήλο, αλλά και με στιβαρά επιχειρήματα, την πατρώα ευσέβεια. Ο Θεός να τον αναπαύσει!

Ο διαχειριστής του «Κρυφού Σχολείου»

Νικόλαος Μάννης

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἐν τῇ φύλλῳ τῆς 8ης τρέχοντος τῆς ἀξιότιμου ἐφημερίδος «Ἕθνος» καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ αὐτῆς ἐδημοσιεύθη διατριβὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Αἰγινήτου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ζήτημα τοῦ Πάσχα» ἐν τῇ διατριβῇ κατακρινόμενου τοῦ ἐπὶ τῇ δόξει τοῦ Πατριάρχου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἢ κατὰ τὴν 2αν Μαιου τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἀνακριθεὶς ἀπὸ ἀστρονομικῆς ἀπόψεως, ὑποδεικνύεται ὁ καθορισμὸς τῆς ἑορτῆς ταύτης συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης, τοῦτέστι ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα συγχρόνως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀύσεως.

— Προφανῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπῆλθε μετατίπισις τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος, καθόσον τὴν κυρίαν βᾶσιν τοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν κανόνα τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ Ἐαρινῆ Ἴσημερία ἀπλῶς, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ πρὸ παντός ὁ μὴ συνεορτασμὸς τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ, πρὸ αὐτῶν, ἥτις κυρίᾳ βᾶσις ἀναπράπτει ἄρθρον, ὡς συμβαίνει παρὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τῆς Ἀύσεως, ἂν θελήσωμεν γὰρ καθορίσωμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς μαθηματικῆς καὶ Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης.

— Ὅτι δὲ ἡ κυρία θέσις τοῦ περὶ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα κανόμος τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶνε ὁ μὴ συνεορτασμὸς τοῦτου μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ αὐτῶν μαρτυρεῖ καὶ ὁ 12 κανὼν τῆς Β' ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικῆς Συνόδου καταδικάζων, ὡς αἰρετικοὺς τοὺς περὶ τὸν Σαββάτειον καθὼς συνεορτάζοντες τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων.

— Τὸν κανόνα τοῦτον τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπεθεβάωσαν ἀπασαι αἱ κατόπιν Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ὡς καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Ἱεραίου Βου συναλθεῖσα σύνοδος ἐν ἔτει 1593, κατώχρωσε δὲ καὶ ἡ Πολιτεία διὰ πλείστων ὁσων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 131 Νεαρά τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καθ' ἣν «Θεσπίζομεν τὰ ξιν γόμων ἐπέχειν τοὺς ἀγίους Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας τοὺς ὑπὸ τῶν ἀγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συγόδων ἐκτεθέντας ἢ βεβαιωθέντας· τῶν γὰρ ἀγίων Συγόδων τὰ δόγματα καθάπερ τὰς θείας γραφὰς δεχόμεθα καὶ τοὺς κανόνας, ὡς νόμους φυλάττομεν.»

— Κατὰ ταῦτα τόσον τὸ Οἰκουμενικόν Πα-
τριαρχεῖον, ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ὀρθῶς
ἔπραξαν ὅπως ἀρνηθῶσι τὸν κατὰ τὸ πρῶτον
ἔτος ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν 4ην Ἀ-
πριλίου συμφώνως πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερο-
λόγιον καὶ ἐμμελῶσι εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτοῦ
συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερῶς κανόνας τῆς Ὁρθο-
δόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις κατὰ τὸν Χρυσόστο-
μον, ἀγνοεῖ «*χρόνων ἀκρίβειαν
καὶ ἡμερῶν παρατήρησιν*» κα-
θορίσασα τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα δὲν ἔλαβεν
ἔπ' ἔψιν ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ἀλλ' ἀπέ-
βλεψεν ἐκ λόγων καθαρῶς θρησκευτικῶν εἰς τὴν
ἀποφυγὴν τοῦ μετὰ τῶν Ἰουδαίων
ἢ πρὸ αὐτῶν ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα,
ἀν δὲ ὄντως παρατηρῆται ἀνωμαλία κατὰ τὸ
πρῶτον ἔτος λόγῳ τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ κατὰ
μῆνα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς
Ἐκκλησίας, ὀφείλεται αἰτη εἰς τὴν ἀθάϊρε-
σον καινοτομίαν τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀκινήτων
ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Γρη-
γοριανοῦ ἡμερολογίου, καινοτομίαν, τὴν ὅποιαν
τά μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα ἀποδεικνύουσιν,
ὡς ἀντίκρυς ἱσταμένην τῶν ἱερῶν νόμων καὶ κα-
νόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας.

Παλατὸν Φάληρον.

Κ. Δ. Ἀντωνιάδης

Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 14-2-1926)

Ἡ ἘΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ὁ τηλεγράφος ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ νέος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀνεκάλισεν εἰς προσεχῆ ἑκτακτον Σύνοδον τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἑκτακτον ταύτην Σύνοδον μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων, ἅτινα θὰ τεθῶσιν ἐπὶ τάπητος, θὰ εἶναι καὶ τὸ μετερρυθμισμένον, ὡς ἀναγράφεται, Ἡμερολόγιον τὸ ἀπὸ διετίας ἤδη ἠντικανονικῶς εἰσαχθὲν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Δὲν δύναται βεβαίως νὰ προδικάσῃ τις τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ληφθησομένας ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ταύτης, ὑπὸ τὴν προεδρίαν μάλιστα Πατριάρχου, οὕτινος ἢ μέχρι τοῦδε πολιτεία ἡμῶν συμβιβάζεται πρὸς τὸν πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνδριπρὸν δεξαδρὸν τοῦ προκατόχου τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἑκτάκτῳ ταύτῃ Συνόδῳ ἡ Ἐκκλησία τῆς Αἰγύπτου καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ οπουδαιότατον μέρος εἰς κρισιμωτάτην περιόδον ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρωτοστατήσασα εἰς τὸ ζήτημα τῆς πρᾶσσομογῆς τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον τὸ ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως ἀκολουθούμενον, ἐδημιούργησεν ὄντως σχίσμα ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπενόστη μετὰ δύο ἄλλων Ἐκκλησιῶν τοῦ Μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καταλαβοῦσα ἰδιάζουσαν θέσιν εἰς τὸ μεταίχμιον δύο θρησκευτικῶν κόσμων, τοὺς ὁποίους διαχωρίζουσιν οὐσιωδέσταται δογματικαὶ διαφοραὶ, καταβάλλει ἀπειγνωμένας προσπαθείας ὅπως τὴν καινοτομίαν τῆς ταύτης βασιση ἐπὶ τοῦ τόσον ὀλισθηροῦ δια τοιοῦτους νεωτερισμοὺς ἐδάφους τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐντεῦθεν ἐπικολουθήσασα σύγχυσις καὶ ἀταξία οὐδενὸς βεβαίως τὴν ἀντίληψιν διέφυγε, δεδομένου ἄλλως ὅτι, προχθὲς ἔτι, συνεπεία τῆς ἐν λόγῳ καινοτομίας παρελείφθη σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἡ νησιότης τῆς ἐσότης τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἣν ἀντιθέτως ἐτήρησαν πλήρη συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ Μεγάλαια Σώματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἄφ' ἑτέρου καὶ οὐδεὶς ὄντως πονῶν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δύναται τὰ ἀρνηθῆναι τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει αὐτὴ ἐκ τῆς πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας ἡμερολογικῆς ἀφομοιωθεως, οὓς κινδύνους κάλλιστα διαβλέπει τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐκ τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ condominium τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἐφευρέται τῆς καινοτομίας ταύτης φαίνεται, ὅτι ἀγνοοῦσιν ἢ μᾶλλον θέλουσι νὰ ἀγνοῶσιν, ὅτι τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅν. ἀποτελεῖται μόνον ἐκ πεπαιδευμένων συγκροτημένων κατὰ τὴν ὀρθόδοξον παιδείαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχωσι τὴν κατ' ἐπίγνωσιν πίστιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀνθρώπων βασιζόντων τὴν πίστιν τῶν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν, ἧς βεβαίως τὸ κύρος μειοῦται οὐδιωδὲς πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν, ὅταν αὐτὴ ἐπιζητῆ διὰ ἀνικανοτικῶν διατάξεων τὴν προσέγγισιν πρὸς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδιωδέσθαι καὶ θεμελιώδεις δογματικαὶ διαφοραὶ διαχωρίζουσιν ταύτην.

Ἄν δὲ τὰ εἰς τὰς θείας καὶ ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαρτεγκλίτως ἐμμείναντα Πατριαρχεῖα ἐπεδείξαντο ὄντως χλιαρὰν ἀπίαντα τῶν καινοτομησασῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πολιτείαν, μὴ θελήσαντα δι' ἐκτόνου ὀρθοδόξου ἐν ὄνοματι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ἀνακαλέσῃ ταύτας ἀτακτοῦδας εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως τῆς Αἰγύπτου παρέχεται ἤδη εὐκαιρία ἐν τῇ ἐκτάκτῳ Συνόδῳ, εἰς ἣν καλεῖται, ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς διὰ τὴν εἰς βάρους τῆς Ὁρθοδοξίας εἰσαχθείσαν ἀντικανονικὴν καινοτομίαν καὶ βαδίση ἐπὶ τὰ ἔχρη, ἅτινα ἐχάραξεν, διὰ τῆς κατὰ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας πολιτείας τοῦ, ὁ μεταστάς Πατριάρχης Φώτιος.

Παλ. Φάληρον

Κ. Α. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 15-7-1926)

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιληφθεῖσα τοῦ πρὸς αὐτὴν ὑποβληθέντος ὑπομνήματος τῆς Ἑλλην. Κοινοῦτος τῶν Ὁρθοδόξων, περὶ ἐπιναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, τῆς καὶ μόνης ἁρμοδίας, ὅπως ἐπιληφθῆ τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἔκρινε περὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ εὐρυτέραν συζήτησιν καὶ προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἐπικαλεσθῆ καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς Πολιτείας πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀποφάσεών της, ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν ὁποίων ἐπικαλεῖται (ὡς ἀνεγράφη) ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κατακρίναντο τὴν στάσιν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι τῶν ὀχυρουμένων ὀπισθεν τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου στάσεως τόσον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅσον καὶ τῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου προφανῆς καθίσταται μίᾳ προσέτι ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τῶν εἰσηγητῶν τῆς παρ' ἡμῖν ἀντικανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ὅπως βασίσωσι ταύτην ἐπὶ τοῦ τόσον δι' αὐτὴν ὀλισθηροῦ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλέχθη, ἐδάφους τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων. Διότι ἡ τυχὸν ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων δὲν σημαίνει καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας συμφωνίαν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ γράφων Πατριάρχης δὲν ἐγκρίνει τὴν προσχώρησιν τῆς ὑπ' αὐτὸν Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχει τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς ὁμοφώνου ἀποδοχῆς ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἔλλειπει καὶ ἡ θεμελιωδεστάτη προϋπόθεσις τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς εἰρημένης Καινοτομίας, ὡς συμφώνου πρὸς τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας. Ἄλλως δὲ καὶ ἡ προσπάθεια τῆς μετατοπί-

σεως τοῦ προκειμένου ζητήματος ἐξετα-
ζομένου ἀπλῶς ἀπὸ τῆς ἀκωλύτου, ἀπὸ
κανονικῆς ἀπόψεως, ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκ-
κλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, οὐδόλως
προάγει τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα, μὴ τιθε-
μένου τοιούτου περὶ τοῦ ἀν' ἡ Ὁρθό-
δοξος Ἐκκλησία κατ' ὁμόφωνον γνώ-
μην δύναται νὰ προβῆ εἰς τοιαύτην
μεταρρυθμίσιν, ἀλλὰ κατὰ πόσον δύ-
ναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κανονικὴ ἢ μ.ο-
νομερῆς καὶ ἀύθιχτος μεταρ-
ρυθμίσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς πρὸς τὴν συνδρομὴν τῆς Πολι-
τείας, ἢ ἐπιζητεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλ-
λάδος πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἀντικανονικῆς
καινοτομίας τῆς καὶ τὴν ὁποίαν συνδρομὴν
ἀνευρίσκει σύμφωνον πρὸς τὰς σχετικὰς
διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων «περὶ ἐ-
πικλήσεως τῆς ἕξωθεν ἐξουσίας»,
δύναται νὰ παρατηρηθῆ ἐπίσης διὰ τὴν Πολι-
τεία ἀδυνατεῖ νὰ παράσχη τὴν ζητουμέ-
νην συνδρομὴν, καθ' ὅσον συντρέχουσα
τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς
ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπο-
βοηθεῖ ταύτοχρόνως ταύτην εἰς τὴν
παραβίασιν ρητῆς διατάξεως τοῦ Συν-
τάγματος τῆς Χώρας, καθ' ἣν διάταξιν
ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τηρεῖ ἀπα-
ρασαλεύτως Κανόνας καὶ Παράδοξιν
ὡς πᾶσα ἄλλη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Παλ. Φίληρον

Κ. Δ. Ἀντωνιάδης
Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 4-3-1927)

ΟΙ ΠΑΛΑΙΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Ἐκκλησιαστικὴ καινοτομία σπειρομένη τοῦ κήρους τῆς δημοφώνου ἐπιδοχῆς παρὰ τῆς Ἱερουσόλου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ διαταράξασα παρὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν εἰσηγητῶν αὐτῆς, τὸ Ἱερουσόλον Πασχάλιον διὰ τῆς δημιουργίας κενῶν εἰς τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν Κυριακῶν καὶ τῆς κατὰ περιόδους παραλείψεως τῆς νηστείας τῆς ἐσθῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅν δύνανται βεβαίως τὰ εὐρηθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὀλισησθεοῦ δι' αὐτὴν ἐδάφους τῶν Ὁσίων καὶ Ἱερῶν Κανόνων. Εἶνε ἀντικανονικὴ. Ἀλλ' εἰ ἡ ἡμερολογιακὴ αὕτη καινοτομία τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνη ἀντικανονικὴ, ὅν δύνανται ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ αὐστηροῦς ἢ μᾶλλον στερῆς κανονικῆς ἀπόψεως κοινομένου τοῦ ἰδιαίτερου Ἐκκλησιασμοῦ τῶν παλαισημερολογιῶν, νὰ ἀμφισβητηθῇ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ παρὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Θεολογικῶν καὶ Παιδείας, ὡς ἐπίσης ἀντικανονικοῦ.

Τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμοις ζήτημα ὅν τίθεται περὶ τοῦ ἂν ἡ Ἐκκλησία θεώσῃ ἐν τῷ κύκλῳ αὐτῆς δύνανται ἢ μὴ τὰ προσφύγη εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα μέσα πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀστοφάσεων αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῶν κατὰ πόσον ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Πολιτείαν, κινουμένην ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων, ὅπως δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἐπιβολὴν, εὐ μόνον ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἀλλ' αὐτόχρονα ἀντισυνταγματικῆς καὶ παρονόμου. Ἡ Ἐκκλησία δύνανται ὅπως διώξῃ πάντα ἱερεῖα μὴ συμμορφούμενον πρὸς τὰς περὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἀποφάσεις τῆς ἐφαρμοδούσης τὰς ποινὰς τὰς προβλεπόμενας ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλ' ἡ Πολιτεία στέλλουσα τὸν χωροφύλακα πρὸς ἀλλημίαν τοῦ ἱερέως τούτου, ἢ σφραγίζουσα ναοὺς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι Ἐκκλησιαζόμενοι ἐν αὐταῖς πολῖται ἀπολυθεύοντες τὸ πᾶσι δὲ Ἡμερολόγιον, εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας τῆς τοῦ διαγραφόμενου πρὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων, ὡς συντρέχουσα τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτοῦ τούτου τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων.

Διότι, ἐφ' ὅσον ἡ ἡμερολογιακὴ καινο-
τομία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τυ-
χάνει ἀντικανονικὴ ὡς μὴ φέρουσα τὸ
κῦρος τῆς ὁμοφώνου ἀποδοχῆς ὅλων τῶν
Ἐκκλησιῶν ὀρθόδοξων τυγχάνει ταύτο-
χρόνως καὶ ἀντισυνταγματικῆς, ἀποτελοῦ-
σα παράβασιν τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ
Συντάγματος, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος, ἐπομένη τοῦ Τόμου τοῦ 1850,
ὀφείλει νὰ τηρῇ ἀπαρεγκλίτους ὡς πᾶσα
Ἐκκλησία τοὺς θείους καὶ ἱε-
ροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις.

Κατὰ ταῦτα ἡ Πολιτεία ὀφείλει οὐ μόνον ὅπως ἀρνηθῇ πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παραβιάζουσαν τὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις νὰ ἐξασφαλίῃ, σεβομένη τὴν περὶ ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως διάταξιν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπεραυνομένη τούτων ὡς περιφρουροῦντων ὄντως τὸ Σύνταγμα διὰ τοῦ πατριωτισμοῦ αὐτῶν, εἰς ὃν πατριωτισμὸν κατὰ τὴν κλασικὴν διάταξιν ἔχει ἀφεθῆ ἡ τήρησις τούτου.

Οὕτω διαγράφεται ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργεια τῆς Πολιτείας μέχρι τῆς δευτέρας καὶ διὰ τῆς Κανονικῆς ὁδοῦ διευθετήσεως τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Μὴ περιοριζομένη ἐξ τῶν ὀρίων τούτων ἡ Πολιτεία προσφέρει κακὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κλονίζουσα τὸ κῦρος αὐτῆς ἀπέναντι τῶν πολλῶν, ὀδυσσεύς πιστευόντων ὅτι, ὅπως τὸ ρᾶσο δὲν κάνει τὸν καλὸν γῆρον εὐτω καὶ αἱ ἐπαναστάσεις δὲν δημιουργοῦσι Μνηστροφύλακτους καὶ Σεβασμιωτάτους.

Κ. Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Παλ. Φίληρον

Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 14-6-1927)

ΕΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ--ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τὸ τελευταίον ἀπεισώδην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ψηφισμάτος τῶν Παλαιοημερολογιῶν, ἐθῆκε καὶ πάλιν ἐπὶ τί-
πητος τὸ ζήτημα τοῦ ἀντικανονικοῦ τῆς ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡμερολογιακῆς
μεταρρυθμίσεως καὶ προὐκάλεσεν, ὡς ἀνεγράφη,
σκέψεις περὶ κατοχυρώσεως τοῦ νέου Ἐκκλη-
σιαστικοῦ ἡμερολογίου διὰ νόμου προβλεπόντος
τὴν ποινικὴν διωξίν παντός ὅστις δημοσιᾶ ἤθε-
λεν ἐκδηλώσῃ τὰς ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολο-
γίου πεποιθήσεις του.

Τὸ ὑπὸ σκέψιν τοῦτο μέτρον δὲν δύναται νὰ
ἐπικροτηθῇ οὔτε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ἐκκλη-
σίας οὔτε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Πολιτείας.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ἐκκλησίας τὸ μέ-
τρον τοῦτο γίνεσθαι ἀποκρουστικόν, διότι πᾶσα
ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τότε μόνον δύναται
νὰ ἐπιβληθῇ ὅταν φέρῃ ἐν ἑαυτῇ τὸ κῆρος τῆς
συμφωνίας αὐτῆς πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροῦς
Κανόνας, οὐχὶ δὲ ὅταν ζητᾷ νὰ ἐκπιεσθῇ διὰ
δυνάμειν μὴ ἀπαρρησούσης ἐκ τῆς συμφωνίας
ταύτης, ἀλλ' ἔξωθεν προσφερομένης καὶ δὴ ἐκ-
τός καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς διδάσκει
ἡ Ἱστορία. Τὸ μειονέκτημα δὲ τῆς ἐπὶ τοῦ
προκειμένου ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας περὶ
τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἔγκειται
ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι στρεφίται τοῦ ἀπαιτουμένου
κῆρους λόγῳ τοῦ ἀδυνατοῦ αὐτῆς ὅπως ἐκπι-
εσθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κα-
νόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας. Κατὰ ταῦτα ἢ διὰ νόμου ἐπιζη-
τουμένη κατοχύρωσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς
ταύτης κινοτομίας οὐδὲν προσβιβάζει εἰς ταύ-
την, ἐπιμαρτυρεῖ τὸ ἐπισημῶς αὐτῆς ἐπιζητού-
σης, ἄλλοθεν καὶ δὴ ἐκτός τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
ἐδάφους πρόχειρα ὑποστηρίγματα.

Ἄλλ' ἐάν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως
τυγχάνει ἀποκρουστικὰ ἢ ἐν λόγῳ κατοχύρωσις,
δὲν δύναται ἀφ' ἑτέρου νὰ δικαιολογηθῇ καὶ
ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Πολιτείας.

Ἄν τὸ ζήτημα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀπε-
τέλει κίνησιν στρεφομένην κατὰ τῆς Πολιτείας,
βεβαίως τὸ μέτρον αὐτῆς πρὸς διωξίν τῶν ἐκπ-

των τούτων ήδύνατο να έγκληροθῆ, ως δεδικαιολογημένη και νόμιμος ενέργεια αυτής κατά κινήσεως στραφομένης και' αυτής της ίδιας. 'Αλλ' επί του προκειμένου, ως γνωστόν, οι λεγόμενοι πηλιαιοημερολογίται πέρρω του να στρέφονται κατά της Πολιτείας, έν και μόνον επίζητοῦσι, τό να τελῶσι τά της λατρειας των συμφώως προς τό 'Ιουλιανόν 'Ημερολόγιον, ὡςτι ή ένωξις αὐτῶν υπό της Πολιτείας, οὐδαμῶθεν δικαιολογουμένη, θέλει αποτελέσει ενέργειαν αναγομένην εις αυτήν τήν ελευθερίαν της συνειδήσεως τήν έξασφάλισιν της ὁπαιας περί πολλῶ ποιείτκι τό Σύνταγμα της Χώρας.

Οὐδέ ή έξαιρετικῆ προστασίαι της 'Εκκλησιας έκ μέρους της Πολιτείας δύναται να αποτελέσει επιχειρημα υπέρ του μελετωμένου τούτου μέτρου, καθ' ὅσον, τό νῦν Σύνταγμα της Χώρας αποκλείει τήν ειδικήν προστασίαν, ής ἄλλοτε ἀπήλκυε ή 'Εκκλησία. υπήγαγε ταύτην εις τήν κοινήν προστασίαν, ὄλων τῶν έν τῇ Χώρα θρησκευμάτων κατά του προσηλυτισμοῦ μόνον, και κατά συνέπειαν, τό εἰρημένον μέτρον θά μένη ἀδικαιολόγητον και από αυτής της ἀπόψεως λυμδανομένου υπ' ὄψιν, τοῦ ὅτι οι ἐμμένοντες εις τήν κατά τό Πηλιανόν ήμερολόγιον λατρειαν, τήν ελευθερίαν ταύτην και μόνως επίζητοῦντες, ἀποφεύγουσι πάντε προσηλυτισμόν.

Τό εὐχ' ἔσοντί σοι θεοί ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ» δέν ἐπιτρέπεται να μεταβληθῆ εις δόγμα πολιτικόν παρά Πολιτεία, ήως φέρουσα τήν μορφήν της Δημοκρατίας, έχει ἀνχρηστί έν τῷ πρώτῳ άρθρῳ του Καταστατικοῦ της Χώρας πομπωδῶς τήν ἀναγνώρισιν της ελευθερίας της Θρησκευτικῆς Συναγωγῆς.

Χοιούτη πράξις θά ἀποτελεί ὄντως μεταμφιεσιν της Δημοκρατίας δικαιολογουμένην λόγῳ τῶν ἀποκράω.

Παλ. Φάληρον

Κ. Α. 'Αυτωνιάδης
Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 11-3-1928)

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀξιότιμε Κε Διευθυντά,

Ἐκ τῶν ἀληθειῶν τὰς ὁποίας ἔφεραν εἰς φῶς ἡ ἐν τῷ ἀγυπτηῷ «Σκρίπ» συνεχιζομένη σειρὰ τῶν ἁρθρῶν ἐπὶ τῆς καινοτομίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἔδυνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι ὡς ἐντελῶς ἀμέτοχοι τῆς τύθνης διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην καινοτομίαν καὶ αἱ ἄγιοι, αἱ μὴ προῦχωρήσασαι εἰς ταύτην, Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησία καὶ δὴ τὰ τρία Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα.

Ἄν τὰ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖα μετὰ τὴν βεβιασμένην καὶ πραξικοπηματικὴν ὁσον καὶ ἀντικανονικὴν μονομερῆ καινοτομίαν εἰς ἣν ἐπρωτοστάτησεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἤθελον μετέλθῃ ἀπέναντι τῶν ἀποδεχθεισῶν τὴν καινοτομίαν ταύτην Ἐκκλησιῶν σθεναρωτέραν πολιτικὴν, ἐξωθοῦσαι μέχρι τῆς ἀπειλῆς σχίσματος τὴν τηρηθεῖσαν καὶ τηρουμένην μετὰ τὴν καινοτομίαν χλιαρὰν ἀπέναντι αὐτῶν στάσιν, εἶνε ζήτημα ἂν αἱ ἀντικανονικῶς καινοτομήσασαι Ἐκκλησίαι, ἤθελον ἀποτελεθῆσιν νὰ ἐπιμεινώσιν εἰς τὴν μονομερῆ εἰσαγωγὴν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως διαταρυσάσθωσι τὴν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων κατοχυρωμένην ἁρμονίαν καὶ τάξιν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ ταῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ τοιαύτη σθεναρὰ πολιτικὴ θὰ διεσάλευεν ἐκ βάθρων τὸ κῆρος τῆς μονομεροῦς μεταρρυθμίσεως καὶ οἱ τόσον ρηζικέλευθοι καινοτόμοι ἀσφαλῶς θὰ ἀπέμεναν ποιμένες ἄνευ ποιμνίων, ἂν ἐξηκολούθουν ἐπιμένοντες εἰς τὸν ἀντικανονικὸν τρόπον τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

Ἄλλὰ δὲν ἀπέλειπεν ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀποκατάστασιν τῆς διαταραχθείσης ἁρμονίας καὶ ἐφ' ὅσον δὲν προσλήφθη το κακὸν διὰ τῆς ὑπὸ τῶν εἰρημένων Πατριαρχείων τηρηθείσης πολιτικῆς, ἀπομένει εἰσέτι ἡ ὁδὸς τῆς θεραπείας τούτου διὰ τῆς κοινῆς συμφωνίας ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἢ μὴ τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἄν ἡ πρωτοστατήσασα εἰς τὴν μονομερῆ ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ σπουδῇ τῆς πρὸς ἀναζητήσιον λόγων καταλλήλων ὅπως ἐξάξη τὴν... εὐσέβειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1922, ἐληθμόνησε τοὺς λόγους τοῦ Πατριάρχου Ἰακωβίου, καθ' ὃν, οὐκ οἶδεν ὁ τῆς Ἐκκλησίας ὅρος καὶ νόμος ἴριν καὶ φιλονεικίαν, ἀλλ' ὡσπερ οἶδεν ἐν βάπτισμα, μίαν πίστιν, οὔτω καὶ συμφωνίαν μίαν ἐπὶ παντὸς πράγματος Ἐκκλησιαστικοῦ, καὶ μὴ προσχωρήσασαι εἰς τὴν ἀντικανονικὴν κίνησιν Ἐκκλησιαστικὴν δύναται νὰ ἐπαναλάβωσι μετὰ τοῦ ἰδίου Πατριάρχου ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἀποδεκτὸν καὶ εὐάρεστον τῷ Θεῷ, ὡς τὸ ἐνωθῆναι ἡμᾶς καὶ γενέσθαι μίαν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καθ' ἣ καὶ ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς εἰλικρινοῦς πίστεως ἡμῶν ὁμολογοῦμεν καὶ αἰτοῦμεν ἄδελφοί σύνοδον οἰκουμενικὴν συναθροισθῆναι, ἵνα γινώμεθα οἱ τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ἐν καὶ μὴ ἢ ἕρις καὶ διχόνοιαν.

Μετ' ἐξαιρέτου ἐκτιμήσεως

Π. Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

Παλ. Φάληρον 28 Μαρτίου 1928

(ΣΚΡΙΠ 30-3-1928)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 25 Μαΐου ἐ.ε. τοῦ ἐπισήμου δεκτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» ἄρθρον τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, σκοποῦν ὅπως καταδείξῃ τὴν πλάνην δῆθεν τῶν λεγομένων παλαιοημερολογιῶν, συγχυζόντων κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον, θέλον γὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄσχετον τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν προσφεύγει εἰς τοσοῦτον στενὸν ὄριον τῆς τελευταίας ταύτης, τὴν ὁποίαν περιορίζει εἰς μόνας τὰς π ε ρ ι π ί α τ ε ω ς καὶ ἡ θ ι κ ῆ ς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, ὥστε τὰς π ε ρ ι π ο λ ι τ ε ὑ μ α τ ο ς, κ υ β ε ρ ν ῆ σ ε ω ς καὶ δ ι ο ι κ ῆ σ ε ω ς, ἀ π ο σ τ ο λ ῆ ς καὶ ε ὑ τ α ξ ί α ς καὶ διαρρυθμίσεως ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας διατάξεις, τίθησιν ἐκτὸς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, δεδομένου ὅτι αὕτη ἐξαντλεῖται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, οὐδενὸς ἑτέρου δικαιουμένου ἐπὶ τὴν ἀναγραφὴν νομοθετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διατάξεων, ἐνδὲ αὐτῶν τῶν Πατέρων, ὧν ἡ διδαχὴ ἐπὶ τοσοῦτον μόνον γίνεται δεκτὴ, ὅσον καὶ μόνον ἐρμηνεύει ὀρθῶς καὶ θεμελιοῖ τὴν διδασκαλίαν τῶν Καθιδρυτῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ τῆς Ἱερῆς Παραδόσεως ὡς περιοριζομένης εἰς τὰς περὶ πίστεως καὶ ἠθικῆς διδασκαλίας, ἄγει κατὰ λογικὴν ἀνάγκην εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ περὶ πολιτεύματος, διοικησεως, εὐταξίας καὶ ἐν γένει κυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησίας διατάξεις, ἀπορρίουσι, οὐχὶ ἐκ τῆς Ἱερῆς Παραδόσεως, τὴν ὁποίαν καὶ κατοχυροῦσιν, ἀλλ' εἰσι νομοθετήματα ξένα πρὸς αὐτήν, εὐχί ζιούς νυξίνουμ, ἀλλὰ ζιούς οὐμανιουμ, ταυτιζόμεναι καὶ κατ' οὐσίαν, οὐχὶ δὲ κατὰ τὴν διατύπωσιν μόνον πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ, ἣτις συμπίπτει πρὸς τὰ κρατοῦντα παρὰ τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνθα ὁ Πάπας δικαιολογεῖ ἐξ κατέντρα, καθ' ὃ λογιζόμενος ὡς τοποτηρητῆς τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν δύναται βεβαίως νὰ βασιθεῖ ἐπὶ Ὁρθοδόξου ἐδάφους, δεδομένου ὅτι ἡ κατὰ στασις καὶ εὐταξία καὶ ἡ ἐν γένει διακυβέρνησις τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διαλαμβάνεται ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερῇ Παραδόσει, τυχούσα κυρώσεως παρὰ πλείστων διατάξεων διαφόρων Συνόδων καὶ μνείας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸν Β' κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ στασιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ εἰρήνην πολυτεύεσθαι διὰ πολλῆς

φροντίδος καὶ οἱ ἄγνοι
 Ἄποστολοι καὶ οἱ θεῖοι
 Πατέρες μετέπειτα ἁ-
 ποκτῆσαντες»· κατὰ τὸν Ἡ' κα-
 νόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου
 «Ἐδοξε τῇ ἁγίᾳ καὶ Οἰ-
 κουμενικῇ Συνόδῳ σώ-
 ζεσθαι καθαρὰ καὶ ἀβί-
 αστα τὰ προσήκοντα δι-
 καια ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνω-
 θεν κατὰ τὸ πάλαι κρα-
 τῆσαν ἔθος»· κατὰ δὲ τέλος
 τὸν ΔΒ' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ
 Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς «Ἐί τις
 οὖν Ἐπίσκοπος ἢ πρε-
 σβύτερος μὴ κατὰ τὴν
 παραδοθεῖσαν ὑπὸ τῶν
 Ἀποστόλων τάξιν ποιεῖ
 καθαιρεῖσθω, ὡς καὶ νί-
 ζων τὰ παραδεδομένα».

Κατὰ ταῦτα, ἡ Ἱερὰ Παράδοσις ἢ
 ἐξαντλουμένη ἐν ταῖς διδασκαλίαις τοῦ
 Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων διαλαμ-
 βάνει ἐκτός τῆς περὶ πίστεως
 καὶ ἠθικῆς διδαχῆς, καὶ τὴν περὶ
 τάξεως, κυβερνήσεως,
 πολιτεύματος καὶ ἐν γέ-
 νειδιαρρυθμίσει τῆς Ἐκκλησίας δι-
 δασκαλίας, αἱ περὶ τῶν ὁποίων
 ὅμως διατάξεις διατυποῦνται κατὰ τὰς
 ἐκείστοτε καιρικὰς περιστάσεις αὐ-
 τῆς.

Τὸ ἐν τῷ ἐπισήμῳ δελτίῳ τῆς Ἐκ-
 κλησίας δημοσιευθὲν κατὰ τὰ ἄνω ἄρ-
 θρον παρεγνώρισε τὴν ἀλήθειαν ταύ-
 την καὶ ἐξωλίθησεν εἰς ἐκδοχὴν ἀ-
 πώβλητον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χρι-
 στοῦ Ἐκκλησίαν, ἂν μὴ καὶ σκοπίμως
 ἀντιπαρῆλθε τὴν εἰρημένην ἀλήθειαν,
 ὅπως μετατοπίσῃ τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ
 ἂν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον δια-
 λαμβάνεται ἢ μὴ εἰς τὴν Ἱερὰν Πα-
 ράδοσιν.

Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον ἔχει ὡς ἐπιλόγον ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλείους «ὡς δυσπάλαιστον ἀμαθέα κακόν», ἀλλ' ἢ ὑπ' αὐτοῦ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας, ἢ ἄγνοια ἢ μᾶλλον ἢ προσποιουμένη ἄγνοια, ὅτι τὴν συνείδησιν τῶν λεγομένων παλαιοημερολογιῶν, δὲν ἐξήγειρεν ἢ ἐγκατάλειψεν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, λυμαιομένης τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν ἐν γένει κατὰστασιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣτις κατὰστασις διαλαμβάνεται κατὰ τὰ εἰρημένα ἐν τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει, καθίστησιν εὐχεριστάτην τὴν ἀνασκευὴν τοῦτου καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐπιλόγου διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου λησμονηθείσης, πλὴν ἐπιμαίρου, ρήσεως τοῦ Ἀποστόλου «ὅτι τὸ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ».

Παλαιὸν Ὁφάληρον.

Κ. Α. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

(ΣΚΡΙΠ 4-6-1929)